

Herinneringen
aan
het

Claderhuis

Herinneringen

aan

HET CLAVERHUIS

Huis van de Buurt Jordaan & Gouden Reel

Elandsgracht 70

1016 TX Amsterdam

T +31(0)20-7192371

www.huisvande buurt.nl

Ontwerp publicatie: Kali Nikolou

Illustraties van de dagboek van Zuster Leonarde en
van het Gezinsblad van het Claverhuis

Druk: Ipskamp Drukkers, Amsterdam

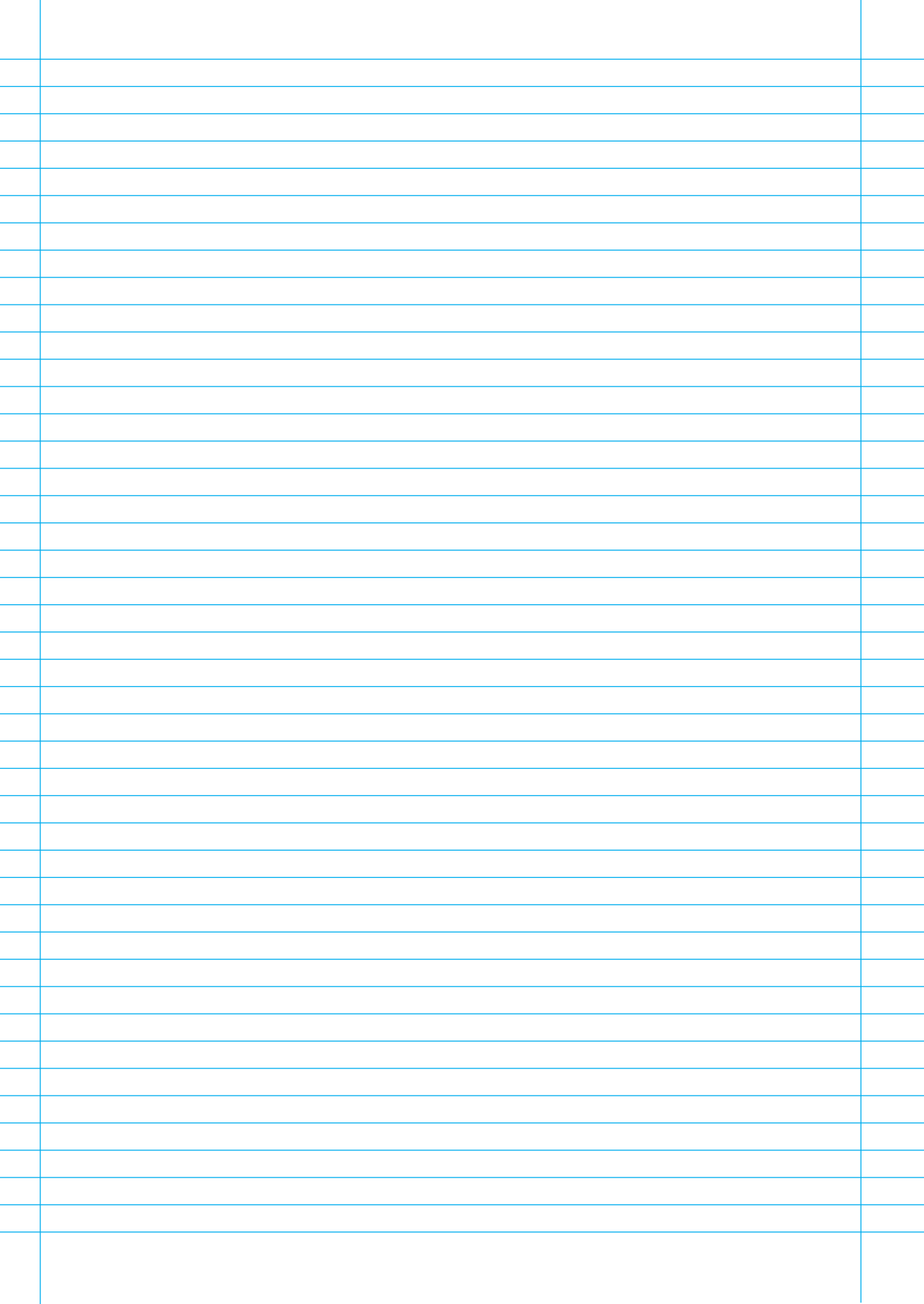
© 2011 Huis van de Buurt Jordaan & Gouden Reel en auteurs

Claverhuis

25
Jaar
1951
-
1976

Voorwoord

Herinneringen aan het Claverhuis is de titel van het boekje dat u nu in uw handen heeft.

Velen hebben herinneringen aan het (oude) Claverhuis. We hoorden regelmatig de naam van Pater Reuser vallen, onlosmakelijk verbonden aan jeugdwerk van het Claverhuis. Ook hoorden we dat het Claverhuis, nu aan de Elandsgracht 70, niet altijd daar haar stek heeft gehad maar jaren onderdak heeft gevonden in de Oude Looierstraat.

Met de verhuizing en totstandkoming van het Huis van de Buurt in 2011 naar de Elandsgracht wisten we dat we de naam Claverhuis wilden behouden, immers op de gevel van Elandsgracht 70 siert de naam en in de volksmond kent iedereen in de Jordaan het Claverhuis.

Velen hebben er herinneringen aan en die herinneringen zouden we eens moeten vastleggen, want wat zou het jammer zijn als dit verloren zou gaan.....

Toen er door de verbouwing van het Claverhuis bij het opruimen allerlei foto's, boekjes, papieren en ander ongeordend spul naar boven kwam, was dit tevens de gelegenheid om hier maar mee aan de slag te gaan.

Een oproep in de wijkkrant leverde een aantal vrijwilligers op die de buit ging ordenen. Veel materiaal is, nadat het goed geordend en goed gedocumenteerd was, ondergebracht bij het Amsterdams archief en wij hebben nog wat foto's en papieren bewaard.

Een nieuwe oproep om bewoners te vragen mee te helpen met de samenstelling van het boekje over het Claverhuis leverde wederom waardevolle ideeën en mensen op.

U leest een beknopte geschiedenis van het Claverhuis en de rol die Pater Reuser hier in gespeeld heeft; hij richtte in 1952 het Claverhuis op om te komen tot geestelijke, sociale en culturele verheffing van de sociaal bedreigde jeugd en gezinnen met als werkterrein de zuid Jordaan. Daarnaast wordt er een korte ontwikkeling van het welzijnswerk in dit gedeelte van de Amsterdamse binnenstad geschetst. Ook leest u ervaringen en herinneringen van buurtbewoners en werkers. Dit alles gelardeerd met (historische) foto's.

Het boekje is tot stand gekomen met behulp van een aantal buurtbewoners. Zonder hen was het materiaal nog een ongeordende bende en waren de verhalen niet toevertrouwd aan het papier.

Veel dank zijn we daarom verschuldigd aan Frans Reinders, Nienke Klompmaker, Anneke van der Meene, Jan Berns, Eibert Draisma, Frans Langereis, Leo van der Linden, Jan Bosman, Jan de Bie, Greetje Linssen, Cora Verhoef, Wilma Klare, Nel van Rietschoten. De begeleiding was in handen van Carolien Marsman, sociaal cultureel werkster van het Huis van de Buurt. De vormgeving werd gedaan door Kali Nikolou.

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door financiering van Stadsdeel centrum Amsterdam.

We kunnen ons voorstellen dat bij het lezen van dit boekje u nog herinneringen heeft aan het Claverhuis, en dat u dat wellicht met ons wilt delen. Dat kan, graag zelfs.

Wij hebben ook een website waarop we dit publiceren
www.jordaani.home.xs4all.nl

Het Huis van de Buurt opende op 1 juli 2011 officieel haar deuren na een grondige verbouwing van de begane grond. Bewoners kunnen in het nieuwe Claverhuis terecht voor informatie en advies en ondersteuning, buurtactiviteiten, internet, een leestafel, koffie, ontmoeting en gezelligheid. Graag tot ziens ! Het Claverhuis in 2012 60 jaar jong.

December 2011

Carolien Satink

Coördinator Huis van de Buurt Jordaan & Gouden Reael

Elandsgracht 70

020 7192371

www.huisvande buurt.nl

Eerste steen, Claverhuis - januari 1959

AANGEBODEN DOOR
VRIENDEN EN
MEDEWERKERS VAN
HET CLAVERHUIS
9 SEPTEMBER 1999

De Jordaan was een welkom liefdadigheidsveld

'Claverhuis... moet dat niet met een K?', wordt vaak gevraagd. Als het iets met het kleine driebladige plantje van doen had, inderdaad. Maar het Claverhuis is genoemd naar een heilige pater jezuïet van Spaanse afkomst, Pedro Claver, en we horen eigenlijk Clavérhuis te zeggen, met de klemtoon op de tweede lettergreep. Pedro Claver werd geboren in 1580 in het Spaanse Verdu en stierf in Colombia in 1654. Als missionaris werkte hij daar vooral onder de slaven. In 1888 werd hij heilig verklaard, hij is de apostel van Colombia en de patroon van de missie 'onder de zwarten'. In 1952 werd de jezuïet pater Jo Reuser (1915- 1990) tot kapelaan benoemd van de Jezuïetenkerk De Krijtberg aan het Singel. Hij kreeg de opdracht het jeugdwerk onder de mannelijke jeugd in de Jordaan op te zetten. De Zuid-Jordaan maakte namelijk deel uit van deze parochie.

Pater Reuser met buurtkinderen, Oude Looierstraat 10, 1964

De Jordaan werd beschouwd als een welkom liefdadigheidsveld: eigenlijk werden de bewoners niet voor vol aangezien. Het katholiek maatschappelijk werk was in handen van pater Braun, die in 1948 een vervallen pand in de Elandsstraat (nr. 152) had opgeknapt en tot een bewoonbaar perceel had gemaakt. In dat huis was een kleine kapel. Pater Reuser wilde zijn werk niet doen vanuit de pastorie, hij was van mening dat hij naar de mensen toe moest gaan in hun eigen buurt en dat het jeugdwerk geïntegreerd moest worden in het geheel van zijn pastorale werk.

De onkerkelijkheid onder de bevolking van de Jordaan was heel hoog, het traditionele kerkelijke liefdewerk zoals pater Braun dat voorstond, werkte niet meer. Pater Reuser wilde een buurtgebonden aanpak. Zijn hulpverlening bestond er naar eigen zeggen in, de mensen leren zichzelf te helpen. Nadat hem ook het jeugdwerk onder de meisjes was opgedragen en hij in 1955 door de bisschop van Haarlem benoemd was tot opvolger van pater Braun, kon hij zijn idealen gestalte geven. Een eigen tehuis voor dit jeugdwerk was snel gevonden.

Met behulp van de gemeente Amsterdam en zijn parochiebestuur kon hij in de Oude Looiersstraat 17 een vervallen pakhuis opkopen, dat eigendom was geweest van een Rijksduitser en onder het Beheersinstituut viel. Op de begane grond was hier een bietenkokerij die veel stank verspreidde en de ruimtes daarboven waren in gebruik bij de Verkennerij van de Krijtberg.

Het opknappen van het pand kostte f 15.000. Dit opgeknapte pakhuis met vier verdiepingen werd door pater Reuser 'het Claverhuis' genoemd, een bewuste naamgeving waarmee het nieuwe

Standbeeld Pedro Claver

jeugdwerk onder het patronage van deze heilige missionaris werd gesteld en waaruit tevens de grote sociale bewogenheid van de initiatiefnemer blijkt. Voor het zakelijke deel van het werk richtte hij de Stichting Claverhuis op, met als kantoor een etage in het voorhuis van Prinsengracht 316. In 1959 werd een royaal nieuw clubhuis gebouwd op de plek van een paar vervallen krotten in dezelfde Oude Looiersstraat, op de nummers 10 en 12. Het tweede Claverhuis kreeg huisnummer 10. Het werd op negen september van dat jaar, op de feestdag van Petrus of Pedro Claver, door de bisschop van Haarlem ingewijd.

Het jeugdwerk was zeer succesvol. Er was een vorm van buitenschoolse opvang voor de kleintjes, er waren clubs voor de meisjes en de jongens, er was een eigen drumband. Voor vrouwen werden naailessen gegeven. Beroemd waren de zomerkampen voor de 'bleekneusjes uit de Jordaan'. Populair waren ook de filmvoorstellingen voor de jeugd, ooit begonnen door de communisten, maar uiteindelijk geheel overgenomen door Het Claverhuis. Door het verzorgen en in goede banen leiden van buurtfeesten bij nationale vieringen en door het stimuleren van gezamenlijk

Opening Claverhuis, Oude Looierstraat 17

aanbrengen van feestverlichting e.d. bij christelijke feestdagen, vooral met Kerstmis, werd de buurt beïnvloed. Honderden kinderen waren bij dit werk betrokken en het Claverhuis kreeg steun van veel kanten. Op het hoogtepunt waren er 70 vrijwilligers en 18 mensen in dienstverband werkzaam. En bovendien een zestal professionele krachten die op uurbasis werkten. Kortom, het was een bloeiend katholiek sociaalcharitatief centrum in de Jordaan.

Met toestemming van de Haarlemse bisschop mochten in het Claverhuis missen worden gelezen en andere godsdienstoefeningen worden gehouden, want de kapel in de Elandsstraat was daarvoor te klein. Het werk van pater Reuser was zeer succesvol en trok zowel nationale als internationale aandacht. Pater Reuser ging in 1980 met pensioen en werd opgevolgd door pater Ton Wiewel (1925-1997). Ondertussen was het buurtwerk ondergebracht bij de Stichting Katholiek Bijzonder Gezins- en Jeugdwerk (KBGJ). De Nederlandse jezuïeten konden uiteindelijk het voortbestaan van dit soort werk niet langer garanderen.

Jan Berns

Met dank aan Pater Paul Begheyn S.J. Archivaris.

Gegevens grotendeels ontleend aan het Archief van de Nederlandse Provincie der Jezuïeten te Nijmegen; Provinciaal archief, 104: Stichting Claverhuis.

Opening nr. 10, binnenplaats

Geachte Weldoeners,

Vanavond bent U toeschouwers van een toneelstuk waarvoor U betaald en ruim betaald hebt. U hebt dit gedaan, omdat U het werk van het Claverhuis een warm hart toedraagt. U wilt door Uw aanwezigheid op de eerste plaats ons werk steunen. Daarom bent U onze weldoeners en spreken wij U ook als zodanig aan! Daarom heet het bestuur en de leiding van het Claverhuis U van harte welkom!

Uw belangstelling en steun, die ons werk zozeer behoeft, willen de Vincentianen van de Franciscus en Antonius-conferentie belonen en prikkelen door het toneelstuk „Vader thuis” dat zij ten bate van hun gezinnen hadden ingestudeerd en reeds met groot succes speelden - andermaal en nu voor U ten beste geven.

Deze solidariteit voor de jeugd van ons deel van de Jordaan is een lofprijzing overwaard.

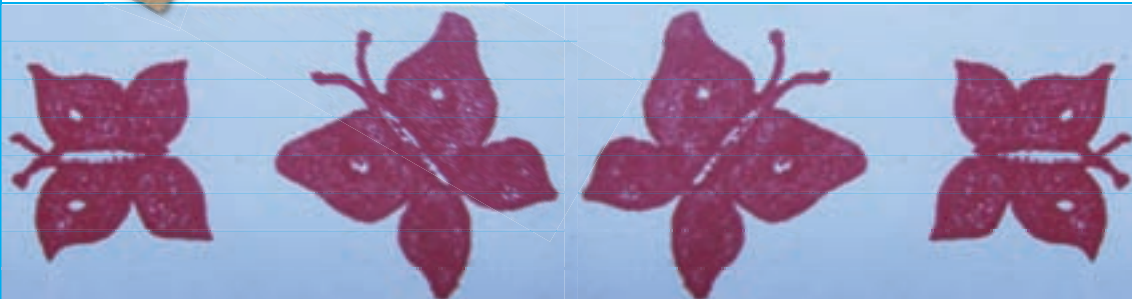
Vincentianen onze verwachtingen zijn hooggespannen, evenals onze dank voor Uw belangeloze activiteit.

Het is de moeite waard eens kennis te nemen van de talrijke zaken en bedrijven, die door het plaatsen van een advertentie in dit programma ons werk bijzonder genegen zijn. Wij hopen van harte dat hun genegenheid ook Uw genegenheid ten opzichte van hen mag gaande maken. Dan zullen zij ook enige voldoening hebben van de hulp die zij ons boden.

Tot slot wensen wij U een echt genoegelijke avond.

Namens de Stichting van „Het Claverhuis”

J. REUSER S.J.

Jan Bosman: Zijn mooiste feest was het oude jaar in 2000, met champagne en al.

Jacobus (Jan) Bosman werd op 11 april 1925 geboren vlakbij de Jordaan. Hij sloot zich aan bij de wielrenners vereniging op de Elandsgracht en deed mee aan een wedstrijd ter ere van de bevrijding in 1945.

Enige jaren later verhuisden hij en zijn vrouw Elizabeth Knaap naar de Elandsgracht.

In 1959 zag hij hoe het buurthuis in de Looiersstraat gebouwd werd. Het was een casco constructie, waardoor het gebouw bleef drijven. De buurthuizen leunden ertegen aan.

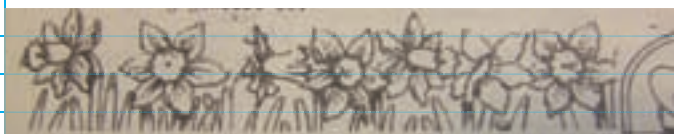

Opening, 1 juli 2011

AKTIVITEITEN IN HET BUURTHUIS

Jan hield zich eerst wat afzijdig van het buurthuis, het droeg een duidelijk katholiek stempel en als vakbondsman voelde hij er zich toen niet zo thuis.

Maar op verzoek van Marcel Olierook raakte hij rond 1960 betrokken bij het Claverhuis.

Op zondagochtend was er kerkdienst, in de middag werd er rond een thema wat georganiseerd. Bijvoorbeeld bingo, maar altijd met dansen na. Jan speelde een centrale rol bij het organiseren hiervan, samen met 6 à 7 andere vrijwilligers en zijn vrouw. Hij werd ook penningmeester voor deze activiteiten.

Cora Geitenbeek volgde Marcel Olierook op. Door de week werd er overdag door betaalde krachten onderwijs gegeven.

Mevrouw Lechner was de rechterhand van Pater Reuser, met haar had Jan tot het einde toe een goed contact. Zij was altijd bereid financieel bij te springen als het buurthuis het nodig had.

Vanaf 1970 werkte Jan Bosman regelmatig in het buurthuis. De zondagen waren populair bij de ouderen in de buurt met bingo en live muziek. Zaterdagavonden was niets voor hen. De 'Tumblers', o.l.v. ene Loek, zorgden voor de muziek à 250 gulden per avond. De toegangsprijs was 2 gulden 50. Zij speelden veel verzoeknummers samen met zangers en zangeressen uit het publiek. De prachtige zaal van het Claverhuis, toen, was net een klein Carré. Jan deed samen met zijn vrouw en Cas Wegman, een andere vrijwilliger de voorbereidingen. Er werden in ieder geval altijd advocaatjes geserveerd. De bingo-avonden leiden viel niet altijd mee, vooral over de prijzen ontstond soms gedoe. Opmerkingen als: 'Ik heb al een strijkbout' en soortgelijk gemopper. Tenslotte werd gekozen voor alleen pakketten met levensmiddelen, van precies gelijke waarde.

Jan Bosman en Roeland Reugelink
(portefeuillehouder welzijn)

In juli en augustus lag alles stil. Behalve dan op de twee zondagen per jaar, waarop een busreis werd gehouden. Die waren erg populair: vaak zo'n 100 mensen gingen mee met de bussen, die om 9 uur klaar stonden bij het Marnixbad.

Deelnemers betaalden zelf de helft van de kosten; voor de rest moest altijd een sponsor gezocht worden. En ook mevrouw Lechner droeg een steentje bij. Het vaste programma bestond uit koffie + gebak, lunch en aan het eind van dag diner en dansen, vaak in 'De Zoete Inval'. De excursies waren o.a. een bootreis over de Kagerplassen, naar Wijk aan Zee of naar de Pier van IJmuiden.

HOOGTEPUNTEN IN HET OUDE BUURTHUIS

Sinterklaas feest werd uitvoerig gevierd, met kleine cadeautjes.

Ook voor de Kerstdagen werd de zaal versierd, maar kerkdiensten werden er sinds 70'er jaren niet meer gehouden.

Soms werden de feesten zo druk bezocht dat er op last van de brandweer, nee verkocht moest worden.

Mooiste herinnering uit die tijd is voor Jan: het feestelijk inrichten van de zaal voor de eeuwwisseling (van 1999 naar 2000), in allerlei kleuren, tafels met goud, champagne + glazen. Samen met de buurt, op een zondagmiddag. Weer waren er eigenlijk te veel mensen, maar voor die keer met dispensatie van de brandweer.

In de jaren '80 mochten de zaal en bar soms verhuurd worden voor bruiloften en partijen uit de buurt om de kas te spekken.

Zo huurde een vrouw de zaal voor haar afstudeerfeestje. Er werden toen ook lessen voor buitenlandse vrouwen in het Claverhuis gegeven. In de middag werd er aangebeld door rechercheurs die aankondigden het gebouw zorgvuldig te moeten checken. Prinses Irene bleek ook van de partij. Zij deed gewoon mee, eten, drinken, dansen, de rechercheurs bleven buiten. Er was een hilarische afloop. De vrouw voor wie het feestje gegeven werd kreeg veel flessen champagne en wijn cadeau. Die werden in plastic zakken gedaan, want ze zou die de volgende dag komen ophalen. De lege flessen van het feest werden ook in zakken gedaan voor de vuilnis. Helaas ging er iets mis en belandden de volle flessen bij het afval. De vuilnisman zei nog dat al die flessen zo lekker roken, maar het was al te laat. Alle champagne en wijn verdwenen. Jammer voor de vrouw die haar cadeautjes later kwam ophalen. Hoe heette zij?

GEMEENTELIJK BUURTHUIS

Op een gegeven moment werd de stichting het Claverhuis overgenomen door de gemeente. Alles werd vanaf toen centraal geregeld, voor de buurthuis vrijwilligers en bezoekers was er minder overzicht.

De gemeente deed zelfs moeilijk over het grote bedrag dat er in kas was, 1000 gulden. Mevrouw Ruimschotel van Welzijn Binnenstad trok tenslotte de stekker uit de beleidsraden voor de buurthuizen.

Jan Bosman bleef niettemin gewoon als vrijwilliger doorwerken, 20 jaar lang, soms wel 45 uur in de week. In 2005 kreeg hij een lintje.

De ontmoetingsruimte is naar hem vernoemd.

Claverhuis, het enige overgebleven buurthuis in de westelijke binnenstad anno 2012

Van een van de vele buurthuizen in een armoedige, kinderrijke buurt in 1952 werd het Claverhuis in een halve eeuw het enige overgebleven buurthuis in de westelijke binnenstad. Toen centrum van katholiek jeugd- en gezinswerk, nu het Huis van de Buurt waar de bewoners van de Jordaan en Gouden Reael op aangewezen zijn voor informatie, advies en ondersteuning, buurtactiviteiten, Internet, leestafel, koffie, ontmoeting en gezelligheid.

‘Verbreiding der Waarheid’

In 1952 wordt het jeugdwerk van de rooms-katholieke parochie ‘de Krijtberg’ ondergebracht in Stichting het Claverhuis.

Het eerste onderkomen van het Claverhuis wordt gevonden in de Elandsstraat 84. Het gebouw ‘Vereniging ter Verbreiding der Waarheid’ staat er nog altijd. Het is nu Opvangcentrum Elandsstraat voor dak- en thuisloze jongeren.

In 1957 worden in het Claverhuis de eerste beroepskrachten benoemd, een maatschappelijk werkster en vrijgestelde jeugdleiders. Vrijwilligers en beroepskrachten worden geacht godsdienstig en sociaal verantwoordelijk te zijn voor hun medemens in de Jordaan.

In 1962 betreft men het pand Oude Looierstraat 10. Op de lagere scholen krijgen de kinderen warme maaltijden, omdat ze door de armoede thuis onvoldoende voeding krijgen. Door de armoede zijn ook de buurthuizen, maar liefst 18 in de Jordaan, voor veel buurtbewoners van levensbelang. Het Claverhuis bereikt een groot deel van de jeugd uit de Zuid-Jordaan. In 1967 beginnen de Jordaanbewoners iets van de welvaart te merken. Velen ontvluchten de krotten en verhuizen naar de betere wijken in de Westelijke Tuinsteden en Noord.

Olievaten worden bloembakken

In 1972 bestaat er nog steeds een intensief buurtleven, maar er verandert veel in de samenleving. Hierbij horen ook andere activiteiten. Nog steeds vormt de kern van vrijwilligers uit de beginperiode de motor achter het Claverhuis-aanbod. Naast feestavonden en filmvoorstellingen ook nog steeds Palmpaasoptochten en de heilige mis. Nieuwe beroepskrachten laten nieuwe geluiden horen. De jongeren worden actief betrokken bij wat er in de stad, de buurt, de politiek en de samenleving speelt. Stadsvernieuwing,

verkiezingen, oorlog en vrede, buurtactiviteiten. Er worden olievaten geregeld en uitgedeeld aan de buurtbewoners om er bloembakken van te maken die de straten opfleuren en het toegenomen autobezit van de stoep weren. In 1973 is het vanuit het Claverhuis dat de eerste vrijmarkt in Nederland wordt georganiseerd. Jordaanbewoners verkopen hun overvloedige spullen waar hun huisjes te krap voor zijn geworden voor een habbekrats op straat. Een bizarre gewoonte die zich niettemin over buurt, stad en land uitbreidt.

Enig overgebleven buurthuis in de Jordaan

In 1982 zijn veel mensen van het eerste uur vertrokken. Er is veel onzekerheid over de toekomst, bezuinigingen zijn aan de orde van de dag. Het is de tijd van het no-nonsense beleid van Lubbers en de ontzuiling gaat door. De rooms-katholieke kerk De Zaaier wordt de Fatih Moskee en van de 18 buurthuizen in de Jordaan blijven er nog maar vijf over. Na de sluiting van De Egelantier in 1987 nog maar twee: het Jan Ligtharthuis in de Noord-Jordaan en het Claverhuis in de Zuid-Jordaan. Het maatschappelijk werk verdwijnt uit het Claverhuis en wordt overgenomen door de Blankenberg Stichting die vanuit een piepklein kantoortje in het Bolshuis met twee maatschappelijk werkers aan zijn opmars in de buurt begint. In 1992 is van de katholieke signatuur van het Claverhuis niets meer te merken. Het is een centrum voor alle buurtbewoners, onderdeel van Stichting Welzijn Binnenstad. Het sociaal-cultureel werk, goeddeels in de vorm van een breed scala cursussen, is in deze stichting verenigd met de kinderopvang en het speeltuinwerk. Nadat ook het Jan Ligtharthuis wegbezuinigd wordt, blijft het Claverhuis nog als enige buurthuis in de Jordaan over.

Fusies in welzijnsland

De eerste jaren van het nieuwe millennium zijn in welzijnsland de fusies niet van de lucht. Ze vinden veelal plaats onder druk van de overheid, om aan de steeds hogere eisen van de subsidieverstrekker te kunnen voldoen, dan wel om opdrachten bij aanbestedingen in de wacht te kunnen slepen. In 2002 viert Het Claverhuis zijn 50-jarig jubileum en verhuist van de Oude Looiersstraat naar de Elandsgracht 70. De buurt betreurt het verlies van de grote (feest)zaal met podium. Maar in het nieuwe pand is een zaal vol computers voor de buurt, zalen voor cursussen, een speel-o-theek en een peuterspeelzaal. In 2003 wordt het buurthuis Straat & Dijk in de Haarlemmerstraat verbouwd tot een eerste "Huis van de Buurt"

LIDMAATSCHAP
CLAVERHUIS

SEIZOEN

1972
1973

ELANDSSTRAAT 152
D.LODDIERSSTRAAT 10

in stadsdeel Centrum. Stichting Welzijn Binnenstad, Wijkcentrum en Blankenberg Stichting vinden er onderdak. In 2004 fuseren de wijkcentra Jordaan en Gouden Reael tot Wijkcentrum Jordaan & Gouden Reael, met behoud van zijn twee vestigingen: Laurierhof in Jordaan en Straat & Dijk in de Gouden Reael. In 2006 fuseert de Stichting Welzijn Binnenstad met Welzijn Westerpark tot Stichting IJsterk. In 2009 gaat IJsterk failliet. In ietwat afgeslankte vorm vindt meteen in november 2009 een doorstart plaats. In 2010 fuseert Blankenberg Stichting met de Stichting Raster uit West tot de nieuwe stichting CentraM.

Het Claverhuis wordt verbouwd en het Huis van de Buurt Jordaan & Gouden Reael (samenwerking tussen wijkcentrum en IJsterk Actief Burgerschap & Participatie) opent op 1 juli 2011 zijn deuren. De Laurierhof wordt ontruimd en Buurthuis Straat & Dijk wordt verbouwd tot kantoor van CentraM.

Nieuwe bezuinigingen in welzijnsland worden aangekondigd. Laten we hopen dat het Claverhuis behouden blijft voor de buurt.

*Pietrijtje (oud 8 jaar) tekende op de club
van het Claverhuis deze landelijke voorstelling
niet dankbaarheid voor Uw milde gift.*

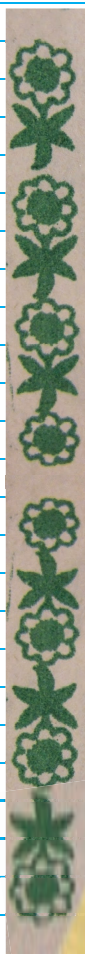
*Peter
Schneider*

HET CLAVERHUIS,
Oude Looiersstraat 17
Corr. adres: Krijtberg, Singel 448
Kantoor: Herengracht 399
Amsterdam

Greetje Linssen:...en wekelijks kwamen “mijn fans” me van huis ophalen

Ik ben Greetje Linssen en ik heb vrijwilligerswerk gedaan van mijn 17e tot mijn 21ste, dat is nu dus 59 jaar geleden. Ik kreeg de gegevens over wat jullie van plan zijn van mijn zus, die in Amsterdam vlak bij het Claverhuis woont. Het is een leuk idee om een boekje uit te geven, want ik heb altijd met veel plezier teruggedacht aan mijn tijd in het Claverhuis. Ik was vooral een fan van pater Reuser, die met het idee kwam, dat kinderen in de Jordaan ook buiten hun toen grauwe bestaan, een onderkomen zouden hebben, waar ze wekelijks gewoon leuke dingen konden doen.

Daar ikzelf 3 zusjes had, leek het mij geweldig om met jongetjes te werken . Dat is toen ook gelukt en ik heb er nooit spijt van gehad. Ik woonde toentertijd bij mijn ouders in de Wolvenstraat en wekelijks kwamen “mijn fans” me van huis ophalen. Ik ben in mijn fotoarchief gedoken en heb verschillende foto's gevonden. Helaas ben ik van de medewerkers, mijn “collega's” toen, de namen kwijt, ik zal dit maar aan mijn leeftijd toeschrijven. Wel weet ik, dat we een

de “fanclub”

jaarlijks uitje hadden met de medewerkers en dat ik ook daar goede herinneringen aan heb.

Jaarlijkse uitstapje

Daar mijn ouders gingen verhuizen naar toen de nieuwe wijk Slotervaart, ben ik min of meer noodgedwongen, omdat het wel erg ver uit de buurt lag van het Claverhuis, weggegaan. Ik weet wel, dat ik dat op dat moment heel erg vond. Gelukkig had ik toen pas een vriend, waar ik later mee ben getrouwd en hebben we dit jaar onze 50-jarige bruiloft gevierd met onze 2 zoons, schoondochters en 5 kleinkinderen. We wonen nu in Hoorn.

We wensen jullie veel succes met het realiseren van het boekje.

Greetje Hillebrink-Linssen

programma

25 jaar
claverhuis

25 APRIL 1977

OUDE LOOIERSSTRAAT 10

Hier kunt u uw eigen herinneringen aan het Claverhuis kwijt

FOTO

Leo van der Linden: 'Ze zullen er nog wel zijn, tante Annie en ome Henk...'

Er zijn buurtbewoners in de Zuid-Jordaan, die hem nog kennen: Leo van der Linden, medewerker van het Claverhuis, werkzaam als jongerenwerker in 't Looiertje in de periode van 1966 tot 1978. Zo'n 25 jaar geleden is Leo met het gezin vertrokken uit de Jordaan, waar hij woonde en werkte.

Vertrokken ook uit Amsterdam, verhuisd naar de provincie. Maar als hij op bezoek is in de buurt, komt hij nog steeds bekenden tegen. 'He, van der Linden, hoe gaat het met jou?

Wanneer kom je hier weer terug?' Dat doet hem goed, vertelt Leo. Mensen, onder hen ook buurthuisbezoekers van toen, die hem nog herkennen. Die periode van werken en wonen in de Jordaan heeft veel indrukken achtergelaten. Het was natuurlijk een bijzondere, boeiende en spannende tijd; vooral de jaren '70. Veranderingen in de maatschappij volgden elkaar snel op en het buurthuiswerk ging daarin mee.

Het Claverhuis was toen nog een duidelijk 'Rooms katholiek' buurthuis. Pater Reuser, was de stichter en tot en met 1982 de directeur van het Claverhuis. Je kunt het je nu niet meer voorstellen. Ook nog in de jaren '70 was er iedere zondag een H. Mis in het Claverhuis voor de katholieke gezinnen uit de buurt. Na de mis waren er filmvoorstellingen voor de kinderen. Dat was aantrekkelijk! Volgens Leo werden die missen in het Claverhuis door zowel Jordaangezinnen als door sympathisanten uit de omgeving bezocht. Pater Reuser wist als geen ander de juiste bronnen aan te boren om aan de nodige financiën te komen voor – in eerste instantie – het jeugd- en gezinswerk en vervolgens ook voor culturele activiteiten voor volwassenen.

En voor het jongerenwerk, dat in 1973 een eigen ruimte ter beschikking kreeg: 't Looiertje.

Voor Leo en zijn collega's was het belangrijk om de toenmalige jongeren een eigen plek en eigen activiteiten te geven in 't Looiertje. Hun inzet was om jongeren, die vooral geïnteresseerd waren in kaarten en in sport 'kijken', te interesseren voor nieuwe activiteiten. Aan de ene kant werden de jongeren uitgenodigd om geïnformeerd te worden en meer betrokken te raken bij wat er zoal speelde in de stad, in de politiek, in de maatschappij. Zij werden betrokken bij – bijvoorbeeld – de stadsvernieuwing; discussieerden over het vraagstuk van oorlog en vrede. In de tijd van verkiezingen werd er een politieke markt georganiseerd, waarbij politieke partijen werden uitgenodigd. Samen met Nico Verhoef werd er een film gemaakt.

Aan de andere kant waren er activiteiten om samen op stap te gaan en sportief bezig te zijn. Voetballer Johnny Rep werd uitgenodigd en kwam naar de Jordaan. Er werden voetbalwedstrijden gespeeld tegen andere groepen jongeren. De jongeren gingen de zee op om te vissen en er was een evenement

'eieren gooien'. Het was niet altijd gemakkelijk om de jongeren te bereiken en te motiveren. Leo vraagt zich nu nog wel eens af of er iemand – of liever enkelen – van die destijdse jongeren op een of andere manier geïnspireerd zijn geraakt door deelname aan de buurtactiviteiten, om bijvoorbeeld een bepaalde opleiding te gaan volgen of een beroepskeuze te maken.

Leo vd Linden in de jaren zeventig

Mooie herinneringen zijn er ook aan het Jordaanfestival van 1975! Het Jordaanfestival werd tot dan vooral georganiseerd op de Palmgracht met een ouderwetse kermis; JordaanCabaret, een viswedstrijd in de Brouwersgracht. In 1975 (bijzonder jaar, want 700 jarig bestaan van Amsterdam) werd er ook op en rond de Elandsgracht een heel programma aan activiteiten georganiseerd: o.a. een bakfietsenwedstrijd voor vrouwen en een viswedstrijd in de Lijnbaansgracht. Leo was een van de initiatiefnemers en organisatoren. En het bijzondere was, dat er voor het eerst een vergunning werd gegeven om tijdens het Jordaanfestival een vrijmarkt te houden! Daarvan werd door de buurtbewoners dankbaar gebruik gemaakt.

Het is al weer jaren geleden. De samenstelling van de Jordaanbewoners is in de loop der jaren aardig veranderd. Maar er blijven herinneringen; er is geschiedenis geschreven door de vorige generaties en er zijn overblijvers.

Leo: 'Ze zullen er vast nog wel zijn, de Jordaneze tante Annie, tante Marie en ome Henk! Aan de vrienden en de bekenden.'

Reünie in

Van een onzer verslaggevers

AMSTERDAM, vrijdag

Op 1 mei a.s. zijn ze welkom: Hans Ecksteen, Jan vogel, Simon Lentz, Wim Kooyman, Tinie Vrolijk, Thea Langerels, Lex Teunen, Ton Diegenbach, mevrouw Derks, en al die anderen. Welkom op de reünie van het buurtcentrum Het Claverhuis, in de Oude Looiersstraat, dat dan 25 jaar oud is en feest viert.

Verwacht worden alle jongeren die in de loop der jaren het Claverhuis bezochten, maar ook de ouderen die er in de afgelopen periode als vrijwilliger of beroeps de jeugd begeleidde, in clubs, sport, projecten, van godsdienstoefeningen tot figuurzagen.

Man, vrouw en kinderen kunnen ze meenemen.

De hele week van maandag 25 april tot zondag 1 mei staan er speciale evenementen op het programma. Er komt o.a. een drumband, een tafeltennistoernooi, een kindercircus, een judotoernooi, een bezoek aan Artis en een foto-tentoonstelling.

Wat later, in juni, volgt wat misschien het klapstuk van het jubileum is: een boottocht voor hoogbejaarden en zieken uit de buurt. Inclusief lunch en diner, met medewerking van onder meer de wijkverpleging en de Kon. Marine.

„En als er mensen zijn die graag een feestgeschenk willen geven, dan graag een bijdrage om die boottocht mogelijk te maken”. Aldus pater J. Reuser s.j., directeur van het Claverhuis, man van het allereerste uur.

Hij herinnert zich nog als de dag van gisteren hoe het kerkbestuur van de parochie De Krijtberk (Singelkerk) in 1951 wegens gebrek aan leerlingen de jongensschool aan de Passeerdersgracht moest sluiten. Hij herinnert zich ook hoe hij vastbesloten was het contact met de Jordaan-jeugd dan maar op een andere manier te handhaven.

„De kerk had er wel oren naar, en ik kreeg toestemming en f1.200,- als beginkapitaal, om in de Oude Looiersstraat iets op te zetten. Op nr. 17, waar de parochiale verkennersgroep tot dan toe in een oud vervallen gebouw gevestigd was.

Die wilden er wel uit.

Op de bendenverdieping zal sinds de oorlog een bietenkokerij, en als die op temperatuur kwam, sloeg de stoom door de gaten in de vloer om je oren en zat de schimmel in de tenten en rugzakken”.

Rollen

Er kwam financiële steun van het gemeentelijk bureau Jeugdzaken voor de restauratie (totaal f1.500,-) en op 14 april ging de zaak officieel rollen.

Het jongenshok „t Looiertje” was een feit. De vertoning van „The Kids” van Charlie Chaplin was een ijzersterke greep van de leiding, want de Jordaanjeugd stroomde toe. Rina Tossijn, Wim Vrolijk, Tonnie Laurens, Jan Beck, Rina Lust, George Mobron, Bertus Nijman, Kas Griffioen, noem maar op.

„Oorspronkelijk deden we een flinke hoeveelheid pastorale zorg in de programma's maar in de loop der jaren is die opzet veel

breder en al. Tegelijkertijd terrein van jeugdige problemen kwam ook ouders, het

Buur

„Het woorden uit

Pete

in het Claverhuis

land en algemener geworden. Tegelijkertijd groeide het werkterrein van peter Heuser en zijn jeugdige stichting. Het jeugdwerk kwam er bij, en via de problemen van de kinderen kwamen ook de interesse voor de ouders, het gezin, de buurt.

Buurt

"Het woord welzijn moest nog worden uitgevonden", zegt peter

Heuser, "maar wel was het duidelijk geworden dat het belangrijk was ook aandacht te geven aan het geheel waarin de mensen en gezinnen een plaatsje hadden, aan de buurt."

Het Claverhuis, de stichting die reeds alleen een jongensclub behoeftte, groeide uit tot een volwaardig clubhuis en buurtcentrum. Er kwam een nieuw pand in de Oude Looiersstraat bij, plus kantoor-

ruimte voor de kerk, aan de Pijpstraat.

Er kwamen talloze maatschappelijke en culturele werkers, een wekelijkse dienstmaatschappij, een dienst die samen kwam tijdens bij bijeenkomsten aan huis, en in 1972 ging zelfs een stekkie-landse peter Heuser dat noemdt van het Claverhuis naar Noord.

Verhuizen

Veel mensen aan de kerk wilden verhuizen naar andere delen van de stad. Ze kocht ze niet allemaal, schietten geen, maar in Noord, aan de Markengroen kerk, was een vestiging mogelijk.

Het is mogelijk een van de laatste grote schiedkundige groenten die peter Heuser in de geschiedenis van het Claverhuis nog maakte.

Ik heb de laatste tijd twee gesloten. Een geweldige tijd om te werken, samen met geweldige mensen. Maar de tijden zijn veranderd en ook mijn bijdrage aan de stichting. Er zijn voor allerlei activiteiten speciaal opgestelde medewerkers gekomen. Daarnaast is mijn werk meer en meer op bestuurlijk terrein komen te liggen.

En ook de jeugd is veranderd, vindt peter Heuser. En ook dat is in 12 jaar niet gering geweest. Dat valt hem nog niet zo op aan de jongeren, de groep 13- en 14-jarigen, maar dat is meer aan de jongeren van rond de 20.

Aan de ene kant is er een enorme emancipatie geweest, en een toenemende vrijheid ten opzichte van allerlei maatschappelijke dwang en beperkingen. Maar aan de andere kant willen ze zich zo graag geassocieerd weten bij hun leeftijdgenoten, en zich zo graag behaaglijk voelen in een groep, dat ze zich daar nogal kritiekken aan onderwerpen.

Daar is een vorm van overijheid die toch weer een stukje van de wind van de afgelopen jaren verloren doet gaan, en waar Het Claverhuis in de komende 25 jaar nog wel wat aan te doen heeft.

Peter Heuser voor het pand van HJ begon.

Jan de Bie: “.. bij het Claverhuis was net alles wat beter dan bij de andere clubhuizen”

Jan de Bie werd geboren in 1941 in Amsterdam, zijn ouderlijk huis stond in de Hazenstraat. Jan is getrouwd en heeft een dochter.

De familie De Bie is een echte Jordaan familie, zij wonen al sinds 1628 in de Jordaan. Vader was filmoperateur bij de Edison bioscoop aan de Elandsgracht.

Jan zelf is bekend van het Jordaan festival dat hij al meer dan 35 jaar organiseert.

Hij ging op de Postjesweg naar de ambachtsschool (nu LTS) en leerde daar voor timmerman. Tot zijn pensionering heeft hij altijd in het onderhoudswerk gezeten.

Wij speelden altijd op straat, en het was gewoonte dat je naar een clubhuis ging waarvan er meerdere waren in de buurt. Ons Genoegen, Verbreiding der Waarheid, Ons Huis en uiteraard het Claverhuis. Ik ging altijd naar het Claverhuis omdat mijn vriendjes daar ook kwamen, en het was 7 dagen per week geopend!

In het oude Claverhuis (Oude Looiersstraat nr. 10) konden we sjoelbakken, schilderen, figuurzagen en later ook fotografieles volgen. Ik had daar aardigheid in en heb later zelfs jarenlang les gegeven in de doka.

Onze grote speelplaats was natuurlijk de Elandsgracht waar we met zelf-gebouwde karretjes met kogellagers wedstrijden hielden. Dat kon goed want de Elandsgracht was geasfalteerd. Op zondag kwamen de zuurman, de ijscoman en de Volendammers om muziek te maken. Die muzikanten hadden wel de kleding aan uit Volendam, maar het waren rasechte Jordanezen die bij ons in de Hazenstraat woonden boven Jan Singer de schoenmaker.

VAKANTIEKAMP

Daar keken we altijd naar uit. Het Claverhuis had een grote boerderij gehuurd in Beverwijk en daar zagen we voor het eerst de bossen en de zee. Wij werden daar naar toe gebracht door particuliere auto's en dat vonden wij natuurlijk prachtig. Ons Genoegen ging altijd met de bus. Voor mijn gevoel wilde het Claverhuis het altijd iets beter doen dan de andere buurthuizen.

De katholieke middenstand en bedrijven deden volgens mij een flinke duit in het zakje. Op kamp hadden we 3 groepen, de gewone leden van het Claverhuis, de zwaar katholieke jongens (dat zagen we altijd meteen) en de Jordaan boefies, waar ik bij hoorde. Die werden elk jaar opgedeeld in de

Pinta, de Nina en Santa Maria, de schepen waarmee Columbus de wereld had bevaren.

Onze leider meneer Verhulst en pater Reuser hadden dat bedacht. Er gingen ook altijd paters mee w.o. pater Krieger. De boerderij had een hele grote zolder waar we sliepen nadat we de hele dag hadden gezwommen, gefietst of gevoetbald.

Op zondag stonden er banken in de boerderij en werd de mis opgedragen waar we naar toe moesten. Daar probeerden we altijd onder uit te komen maar dat lukte nooit... op 1 keer na dan.

Vlak bij de boerderij liep een boer met een hoop koeien en die riep de hulp in van de Pinta groep (de Jordaan jongetjes) want er waren een paar koeien weg-gelopen. Hoe kwamen we aan zo'n mazzel vlak voor de mis, meteen een goeie smoes om niet te gaan! We waren nog geen 10 minuten bezig of pater Reuser kwam met zijn brommertje aangescheurd.

Hoewel we nog allemaal plat gingen liggen had hij ons toch gezien, en we moesten meekomen. Daarna kregen we nog strafcorvee.

Pater Reuser had ook een puntensysteem bedacht. Elke dag kreeg je punten voor goed gedrag of voor iets waar je goed in was. Aan het einde van de vakantie werd er dan een beker uitgereikt voor de groep die het meeste punten had. Elk jaar won de Pinta groep want wij hadden de slimheid van de straat.

PASEN EN KERST

Met Pasen en Kerst werden er altijd broodmaaltijden verzorgd. Het water loopt me nu nog in de mond als ik eraan terug denk. Heerlijke warme bolletjes en puntjes van bakker Eeken. Jam, kaas en heerlijke vleeswaren stonden er op grote tafels.

Er werd wel verwacht dat je dan na afloop naar de kerk ging. We beloofden het als we de trap afliepen, maar wij gingen toch de andere kant op.

Gek genoeg sprak pater Reuser ons daar nooit op aan.

Voor mijn gevoel was het Claverhuis pater Reuser, juffrouw Lechner en juffrouw Koblenz.

Pater Reuser is nog eens bij mijn vader en moeder langs geweest om te vragen of ik niet katholiek wilde worden. Mijn vader zei dat ik dat zelf maar moest uitmaken als ik ouder was.

ORGANISEREN

Bij mijn voetbalclub organiseerde ik allerlei activiteiten, en daar was pater Reuser achtergekomen.

Dat was de tijd dat het toch allemaal wat terugliep. Ik ben toen gaan praten met hem om tafeltennissen te organiseren. Nou dat was meteen goed en er werden tafels gekocht en batjes, en we konden in de filmzaal de club starten .

Clataf noemden we het (Claverhuis tafel tennis).

Later heb ik mij teruggetrokken en heeft Jan Zwaan (familie van Johnny Jordaan) het overgenomen. Dat heeft hij heel lang volgehouden.

Vervolgens ben ik ouderen middagen op zondag gaan organiseren. Er werd namelijk geklaagd dat er voor de ouderen niets te doen was. Dat moet in de jaren '70 zijn geweest.

DE VOORZIENIGHEID

Ik weet wel dat de nonnen bij de mensen aan huis gingen om te helpen, maar bij ons nooit. Wel weet ik van mijn tante dat ze elk jaar een kerstpakket kreeg van de Voorzienigheid op de Lauriergracht. Maar ze was wel zo slim om bij het Claverhuis ook een kerstpakket aan te vragen, want die deelden dat ook uit. Mijn moeder had een hekel aan bedelen, dus die vroeg nooit wat.

Toch hadden ook wij een lekkere Kerst, want wij kregen elk jaar van mijn tante 1 van de twee kerstpakketten!

Er waren natuurlijk ook gezinnen die het beter hadden, en wij konden dat altijd zien aan de fietsen. De jongens die het beter thuis hadden waren voorzien van een fiets met handremmen en later fietsen met versnellingen.

Voor ons een hele simpele inschatting. Het waren meestal de kinderen van de middenstand.

WAAROM BLEEF HET CLAVERHUIS?

Laat ik bescheiden zijn, maar het is ook mede aan mij te danken. Ik ging het Jordaan festival organiseren en daar betrok ik ook altijd het Claverhuis bij.

Met het Jordaan festival organiseerden we feestjes, want ik was gek op feestjes. Of een rondvaart voor de oudjes.

Roondvaart ouders

Carnaval in Het Claverhuis met Jan de Bie

Later hebben wij ook het carnaval in het Claverhuis gehouden. Pater Reuser wilde van mij altijd weten hoeveel mensen er waren geweest, en hij noteerde altijd nauwkeurig de namen. Volgens mij wilde hij daarmee aan de subsidie verstrekkers aantonen dat er nog genoeg leven in het Claverhuis zat.

Het was ook wel zo dat m.i. bij het Claverhuis alles net wat beter was dan bij de andere clubhuizen. Als ze bij een ander clubhuis een kano hadden, dan hadden wij een motorboot bij wijze van spreken. Er kwam ook niet een bepaald slag mensen, want het was goed gemengd met mensen die het minder hadden, en mensen die het beter hadden. Dat ging altijd goed met elkaar om.

Afsluitend: ik heb een prachtige tijd bij het Claverhuis doorgebracht en nu nog, want ik repeteer hier nog steeds met het Jordaankoor !

Frans Langereis: ...heel hard Jansuuuuuh te roepen en aan te bellen.

Frans Langereis, geboren 1-7-1950.

Opgegroeid in de Hazenstraat nr. 51 boven de groentenwinkel van Lindeman.

Ging naar de Snelliusschool 3 huizen verderop in de straat.

Heeft de grafische school gedaan, en is daarna gaan werken bij Het Parool. In 1973 getrouwd met Tinie Gerritsen en samen hebben ze twee zonen, Frans (36) en Martin (33). Hobby van Frans is fotograferen en voetbal vereniging SDZ.

Mijn eerste herinnering aan het Claverhuis is het wachten voor de deur tot je naar binnen gelaten werd door de oude heer Jansen.

Afscheid de heer Jansen, 1969

Ruim van tevoren stonden we daar te wachten, en heel hard Jansuuuuuh te roepen en aan te bellen. Eindelijk konden we de smalle hoge trappen op om naar de instuif te gaan. Het kostte een dubbeltje, en je kon er biljarten, tafeltennissen, dammen, monopoly spelen of lezen. Al die spelletjes heb ik daar geleerd. Of het betaalde krachten of vrijwilligers waren, dat zou ik echt niet weten, daar vroeg je niet naar.

Dat het Claverhuis katholiek was daar merkte je niets van. Je werd niet beoordeeld op je geloof of afkomst, alleen op je gedrag. Maakte je er een puinhoop van dan was je voorlopig niet meer welkom.

Het verschil met andere clubhuizen was dat het Claverhuis 7 dagen per week open was. Bijzonder dat die mensen er toch maar altijd waren voor ons, en dat alles voor een dubbeltje. En als je dat misschien niet had mocht je ook naar binnen, ik heb nog nooit iemand teruggestuurd zien worden.

Ik ben toen ook nog eens naar het Van Nispenhuis op de Stadhouderskade geweest want daar wilden ze mij hebben in een tafeltennisteam. Daar begonnen ze meteen te vragen of ik gelovig was en naar de kerk ging. Toen ik overal nee op antwoordde zeiden ze wel niets, maar ik werd er niet bij ingeschreven. Bij het Claverhuis vielen ze je daar niet mee lastig, maar het geloof werd af en toe wel gebruikt om iets voor elkaar te krijgen.

Ik wilde graag mee met het vakantiekamp, maar inmiddels werkte ik al en kon geen vrij krijgen van mijn baas.

Pater Reuser hoorde dat en vroeg aan mij of ik een gelovige baas had.

Ik vertelde hem dat ik twee chefs had, een gelovige en een ongelovige.

Hij gaf mij een brief en zei dat ik die aan de gelovige chef moest geven. Wat er in die brief stond wist ik niet maar ik kon wel mee op vakantiekamp!

Vakantiekamp Katjeskelder Oisterwijk, 1963

Pater Reuser regelde ook dat mijn moeder een betaald baantje kreeg bij het Claverhuis als schoonmaakster.

Dat er huisbezoeken waren voor gezinnen heb ik nooit geweten, de enige die wel eens bij ons thuis kwam was Leo vd Linden. Als mijn broer en ik het te bont hadden gemaakt op de club ging hij even bij mijn moeder langs om te zeggen dat ze ons moest waarschuwen.

Tot de tijd dat ik verkering kreeg en ging samenwonen heb ik altijd op het Claverhuis gezeten. De laatste jaren kwam ik in het Looiertje waar Leo vd Linden de leider was. Hier merkte ik dat de tijd toch aan het veranderen was. De jongens waren natuurlijk een stuk ouder en af en toe behoorlijk agressief, en werd er stevig gevochten.

Leo had bijvoorbeeld pas geschilderd en dan gingen ze er met een mes in kerven, met dat mes gooien of er werden tafeltennisbatjes doormidden geslagen, waarvoor je meteen 4 gulden moest afrekenen en anders vertrekken. Ik hielp Leo dan om die jongens er uit te krijgen, wat meestal samenging met een potje knokken.

Alles bij elkaar genomen hebben wij in het Claverhuis een geweldige tijd gehad. Ik denk nog wel eens, als we het Claverhuis niet in de buurt hadden gehad waren we misschien allemaal in de narigheid terechtgekomen.

Helaas wordt vandaag de dag alles wegbezuinigd en moet alles kostendekkend zijn. Minder subsidie en hogere salarissen voor de ambtenaren en "regulateurs" wat bij de gewone man is weggehaald.

Tegenwoordig is er niet veel meer voor de jeugd, en wat er is, is veel te duur. In de huidige Jordaan wonen nu rijkere mensen maar er zijn nog steeds gezinnen die het niet zo breed hebben; wat dat betreft zaten wij indertijd dankzij het Claverhuis letterlijk voor een dubbeltje op de eerste rang!

jaarband

KATHOLIEKE

30 december 1962

ILLUSTRATIE

Verplichte artikelen: Abonnementsprijs 12 jaar: 1,50 gulden, volwassen: 4,00 gulden. Voor België 5 frank.

1963
bege
ging

„Wat is Kibbik?” - Informatiepagina en wedstrijd om de groene baan

Toen die nieuwe kapelaan hier indertijd met huisbezoek begon, voelde hij zich alsof hij met veters langs de deuren ging en vrijwel overal „Niet nodig” te horen kreeg

**ZO
GEK
NOG
NIET**

Wilma Klare: Op zangles konden we ons lachen meestal niet inhouden

Wilma Klare – Reinders, geboren op 16 maart 1954 in de oude Looierstraat 34 en woonde recht tegenover het Claverhuis dat op nummer 17 zat. Claverhuis was spil in de buurt waar alles om draaide. Er werd ontzettend veel voor de jeugd georganiseerd. Zelf heeft ze er pianoles gevolgd dat werd gegeven door Zr. Lioba.

Tevens werd er zangles gegeven door de heer Teunen.

Op zangles konden we ons lachen meestal niet inhouden. Meneer Teunen gaf met beide handen de maat aan. Op een gegeven moment zakte zijn broek altijd een beetje af en dan probeerde hij met zijn ellebogen zijn broek weer op te hijsen, terwijl hij door bleef dirigeren.

Op ballet moest ik eens met mijn vriendinnetje optreden voor een commissie uit Den Haag. Die kwamen kijken of het geld voor het ballet wel goed besteed was. Er was ook een Claverblaadje dat rondgebracht werd door twee oudere dames. Hierin stonden de activiteiten, verjaardagen en jubileums. Als er een verjaardag bij ons was kwamen de dames 's avonds aan de deur en het was de bedoeling dat je een bijdrage aan het blaadje gaf.

Ballet voor commissie

Vakantiekamp

Het vakantiekamp begon al met voorpret op de vrijdagavond. Dan kwam er een grote verhuishwagen van Lechner de straat in om alle fietsen en spullen voor het kamp in te laden zodat alles klaar stond als wij aankwamen. Op zaterdagochtend kwam dan de bus, die traditiegetrouw uit de smalle Looierstraat moest vertrekken nagezwaaid door vaders, moeders en buurtgenoten. Na veel passen en meten reed de bus dan de Elandsgracht op.

Met het vakantiekamp heerlijk naar buiten toe. Als we naar bed gingen haalden we wel eens kattenkwaad uit. Bij de ene juf een natte dweil in bed of bij de ander met hele fijne steekjes de slaapzak dichtgenaaid. Ze zeiden er nooit wat van, wat achteraf gezien misschien wel de beste methode was.

Vakantiekamp Hellendoorn, 1964 - "Na het eten aan de afwas"

Zondagmiddag

De film op zondagmiddag werd ook altijd druk bezocht. Na afloop van de film hingen de mensen uit het raam in de straat met een kussentje onder hun armen om te kijken of het wel goed ging want de hoofdfilm werd door de jeugd meteen nagespeeld. Was er een cowboyfilm geweest dan werden de speelgoedpistooltjes van huis gehaald en bij een ridderfilm stokken om een sabelgevecht na te spelen.

Kortom terugdenken aan die tijd waarin haast niemand nog een tv had en klein behuist was in de Jordaan heeft het Claverhuis voor mij en voor veel anderen een grote betekenis gehad.

Het was geweldig.

Vakantiekamp Hellendoorn, 1964 - "Met vork en mes: Frans Reinders"

Cora Verhoef: Saai was het nooit!

Denkend aan het Claverhuis komen vooral vele fijne herinneringen naar boven. Met veel plezier heb ik, ruim 30 jaar (vanaf 1979) , in het bijzondere buurtcentrum in een bijzondere buurt gewerkt voor, door en met bijzondere mensen. Saai was het nooit! Vaak één grote soap. Lief en leed is gedeeld en vele vriendschappen zijn ontstaan. Vele activiteiten, cursussen, projecten zijn er voor jong en oud georganiseerd met hulp van kanjers van vrijwilligers. Het werk was en is zo betekenisvol! In gouden teams en vaak in samenwerking met ketenpartners is er gewerkt aan de verbetering van de sociale samenhang, gemeenschapszin en tolerantie met een goed welzijnsprogramma als uitgangspunt. Daarbij ging het om meedoen, het verbinden van mensen, opvoedingsondersteuning, talentontwikkeling en een leefbare buurt. Laten we WEL ZIJN!

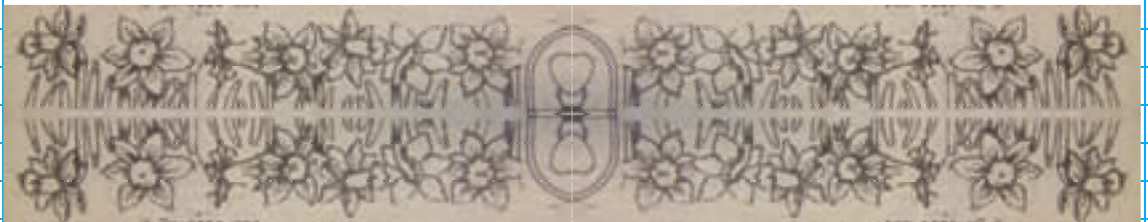

Hannie Pastor - wielerronde Elandsgracht, jaren zeventig

Een hele kleine greep van leuke herinneringen.

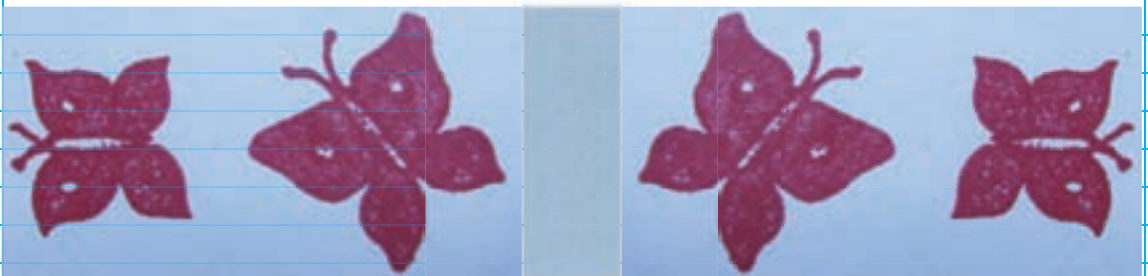
In 1979 deed het Claverhuis voor het eerst mee met het volksfeest Sint Maarten. Met zelfgemaakte lampionnen met kaarsjes trokken de kinderen zingend door de buurt hopen op iets lekkers. Snoep werd er uit de ramen gegooid maar ook emmers water. Koud en nat zijn we afgedropen. Later werd het lampionnen-‘bedel’ feest steeds bekender in de buurt en zeer succesvol.

Het Claverhuis organiseerde vele en verschillende cursussen. Op de inschrijfdagen stonden mensen in lange rijen. Sommige mensen gebruikten de cursussen als alibi voor iets anders. Als het uitkwam (en dat was vaak) dan had de zogenaamde cursist thuis trammelant en niet zo weinig ook!

Ook werden er voor kinderen zomerkampen georganiseerd . Het was één groot feest en avontuur. Het gaf veel voldoening om te zien hoe de stadskinderen genoten in de bossen en aan zee. Voor de senioren werden er in de zomermaanden allerlei uitstapjes georganiseerd. Zij werden betrokken bij het kiezen van de bestemmingen. Ook de volwassenen zijn een weekend weggeweest en hebben de boel op stelten gezet in het Holiday Inn hotel in Brussel. Er was een zangbattle met een groep Engelse voetbalsupporters. Wie deze wedstrijd gewonnen heeft laat niet te raden over. De manager heeft mij verteld dat de drankomzet sinds tijden niet zo hoog was geweest en nog nooit zo gezellig. Hij hoopte dat we vaker zouden komen.

Het Jordaanfestival was een hele happening. Toen het nog buurtgericht was deed het Claverhuis mee en organiseerde o.a. de kinderspelen. Met veel plezier denk ik terug aan het vissen met Ome Sjors, wielrennen met Toon en Hannie, de touwtrekwedstrijden, het spuitvoetbal met de brandweer en de beroemde en beruchte zeskampen. Mooi was die tijd!

Op de Elandsgracht (waar nu café Jordaan staat) was een (tijdelijke) kinderboerderij met 'Henk de Bok ' als vrijwillige beheerder. Uit ongenoegen heeft hij 'n keer al de beesten in het Claverhuis losgelaten. Kippen, geiten en konijnen liepen en fladderden in de grote zaal, kortom één grote beestenboel. Het was een heel gedoe om al die dieren weer te vangen. Tot diep in de nacht zijn we met die klus bezig geweest. De volgende dag kwam Henk weer vrolijk zijn dieren ophalen. Wat keek hij raar op zijn neus toen bleek dat het Claverhuis schoon en leeg was en hij de dieren in de Kinkerbuurt weer kon ophalen!

Regelmatig werd het buurthuiswerk en dus ook het Claverhuis in haar voortbestaan bedreigd. Ongeveer 1x in de 5 jaar kregen we te maken met veranderingen, reorganisaties en fusies in het kader van bezuinigingen. Nooit zal ik het moment vergeten dat een bus vol ouderen van het Claverhuis naar Den Haag is gaan protesteren. In de modder op het Malieveld hebben ze actie gevoerd en later hebben ze ook het stadhuis in Amsterdam bezet. Hun Claverhuis moest blijven! Het Claverhuis mag natuurlijk ook nooit weg .Ik wens het Huis van de Buurt Claverhuis nog een heel lang voortbestaan en veel succes toe.

Toi toi toi Cora Verhoef.

Het Claverhuis in 2012 60 jaar jong!

In 1952 door pater jezuïet Reuser opgericht en vernoemd naar Pedro Claver, (1580 - 1654).

Reuser kreeg de opdracht het jeugdwerk in de Jordaan op te zetten Hij wilde een buurtgebonden aanpak. Zijn hulpverlening bestond er naar eigen zeggen in, de mensen leren zichzelf te helpen. Pater Reuser had zijn eerste onderkomen aan de Elandsstraat .

In 1957 worden in het Claverhuis de eerste beroepskrachten benoemd. Zij worden geacht godsdienstig en sociaal verantwoordelijk te zijn voor hun medemensen in de Jordaan.

In 1959 werd een royaal nieuw clubhuis in Oude Looiersstraat, op de nummers 10 en 12 gebouwd. Het ´tweede´ Claverhuis kreeg huisnummer 10. Het werd op negen september van dat jaar, op de feestdag van Pedro Claver, door de bisschop van Haarlem ingewijd.

In 1982 zijn veel mensen van het eerste uur vertrokken. Er is veel onzekerheid over de toekomst, bezuinigingen zijn aan de orde van de dag. Van de 18 buurthuizen in de Jordaan blijven er nog maar vijf over. In 1992 is van de katholieke signatuur van het Claverhuis niets meer te merken. In 2002 viert Het Claverhuis zijn 50-jarig jubileum en verhuist van de Oude Looiersstraat naar de Elandsgracht 70.

Het Claverhuis wordt in 2011 verbouwd tot Huis van de Buurt Jordaan & Gouden Reael en opent op 1 juli 2011 zijn deuren. Nieuwe bezuinigingen in welzijnsland worden aangekondigd. Laten we hopen dat het Claverhuis, het enige buurthuis in de Jordaan en Gouden Reael, behouden blijft voor de buurt.

In dit boekje laten we een aantal mensen aan het woord die herinneringen hebben aan het Claverhuis.

